

Bibeltekster til temaet 'fremmede'

Om at være forvist

(Første Mosebog kap. 4 vers 9-17)

⁹ Nu spurgte Gud Kain: »Hvor er din bror Abel?« »Det ved jeg ikke,« svarede Kain, »skal jeg da passe på ham?« ¹⁰ Men Gud fortsatte: »Er du klar over, hvad du har gjort? Hør! Din brors blod skriger til mig fra jorden! ¹¹ Fra nu af er du forbandet fra de marker, som åbnede deres gab og sugede din brors blod til sig. ¹² Når du prøver at dyrke dem, vil de ikke længere give dig noget at leve af. Du er dømt til at flakke rundt på jorden uden nogen steder at høre hjemme.« ¹³ »Det er en alt for hård straf,« sagde Kain, »det overlever jeg ikke. ¹⁴ Hvis du jager mig væk fra markerne og fra dig, og jeg skal flakke hjemløs omkring, kan hvem som helst jo slå mig ihjel!« ¹⁵ Men Gud sagde: »Nej, hvis nogen gør det, bliver de straffet syv gange så hårdt som dig.« Og Gud satte et mærke på Kain, for at ingen skulle slå ham ihjel.

¹⁶ Kain måtte nu rejse væk fra Gud, og han slog sig ned i landet Nod, øst for Eden, ¹⁷ hvor hans kone blev gravid og fødte sønnen Enok. Kain grundlagde en by, som han opkaldte efter sin søn.

Vi forstår ikke hinanden

(Første Mosebog kap. 11 vers 1-9)

¹ Alle mennesker på jorden talte på det tidspunkt det samme sprog. ² På deres vandring mod øst kom de til en dal i Babylon, hvor de slog sig ned. ³ »Vi får brug for mursten af ler, der er brændt hårde,« sagde de til hinanden, for de var vant til at bygge med sten formet af ler og med tjære som mørtel. ⁴ »Vi skal nemlig bygge en stor by til os selv. Den skal have et tårn, der når helt op til himlen!« sagde de til hinanden. »På den måde bliver vi så respektindgydende, at vores by ikke kan blive indtaget, og vi ikke bliver spredt for alle vinde.« ⁵ Men Gud så byen og tårnet, som menneskene var i gang med at bygge. ⁶ »Se bare!« sagde han. »De er ét folk med ét sprog. Hvis det her er begyndelsen på, hvad de kan udrette, hvordan vil det så ikke ende? ⁷ Lad os tage ned og give dem forskellige sprog, så de ikke forstår hinanden.« ⁸ På den måde spredte Gud dem ud over hele verden, så de aldrig blev færdige med at bygge byen. ⁹ Byen kom til at hedde Babel, der lyder som det hebraiske ord for 'forvirring', for det var dér, Gud lavede uorden i folkenes sprog, og de blev spredt over hele jorden.

At hjælpe fordi man selv har haft brug for hjælp

(Femte Mosebog kap. 24 vers 17-22)

¹⁷ Du skal respektere de rettigheder, forældreløse børn og fremmede har, for de lever et udsat liv. Det samme gælder for enker; du må ikke tage en enkes kappe i pant og på den måde tage det sidste, hun ejer, fra hende.

¹⁸ Tænk på, at I var slaver i Egypten, og at det var Gud, der befriede jer. I var selv udsatte og havde brug for hjælp, og derfor skal I hjælpe dem, der har brug for det i dag.

¹⁹ Hvis der ligger lidt korn tilbage på marken, når I er færdige med at høste, må I ikke gå tilbage og samle det op. Det skal tilhøre de udsatte, de fremmede, de forældreløse børn og enkerne, og Gud vil belønne jer for det. ²⁰ Når I plukker oliven, må I ikke gå grenene efter for at få de sidste oliven med. De oliven, der bliver tilbage, skal I lade sidde, så dem, der ikke har noget, kan plukke dem; de fremmede, de forældreløse børn og enkerne. ²¹ I må heller ikke være alt for grundige, når I plukker druerne i jeres vingårde. Der skal være noget tilovers til dem, der ikke har noget. ²² Husk, at I selv var slaver og skal hjælpe dem, der har brug for det i dag.

Glæden ved at blive taget godt imod

(Ruths Bog kap. 2 vers 1-13)

¹ Noomi havde en slægting på sin afdøde mands side. Det var en rig mand, som hed Boaz.

² Ruth sagde til Noomi: »Jeg vil gå ud på marken, som er ved at blive høstet, og samle kornaks, hvor jeg kan få lov til det, så vi kan få noget at spise.« Det var nemlig sådan, at de fattige måtte tage de kornaks, som høstarbejderne ikke fik med, når de høstede. »Gør du det, min pige,« svarede Noomi.

³ Ruth gik ud og samlede, hvad høstarbejderne havde ladet ligge på marken, og det viste sig, at marken tilhørte Boaz. ⁴ Da han kom ud på marken, hilste han på høstarbejderne, og de ønskede hinanden Guds velsignelse. ⁵ Han spurgte deres leder, hvem den fremmede kvinde var. ⁶ »Det er hende, der er kommet fra Moab sammen med Noomi,« svarede lederen. ⁷ »Hun sagde, at hun gerne ville samle korn, så hun har været her fra i morges og har arbejdet hele dagen, kun med en kort pause.«

⁸ Boaz sagde til Ruth: »Hør her, min ven, du behøver ikke at gå andre steder hen og samle korn. ⁹ Hold øje med, hvor mine tjenestepiger høster, og hold dig til dem. Jeg har sagt til mændene, at de skal lade dig være i fred. Og hvis du bliver tørstig, kan du drikke af det vand, mine folk har trukket op af brønden.«

¹⁰ Ruth bøjede sig dybt for ham: »Hvorfor er du så venlig mod en fremmed som mig?« spurgte hun.

¹¹ »Jeg har hørt om alt det, du har gjort for din svigermor efter din mands død,« svarede Boaz. »Du forlod din far og mor og dit fædreland og kom til et folk, du ikke kendte i forvejen. ¹² Nu håber jeg for dig, at du bliver belønnet af vores Gud, som du har søgt beskyttelse hos.« ¹³ Ruth svarede: »Du er meget venlig, herre. Du kender mig ikke, men du trøster mig og taler til mig, som om jeg var en af dine egne.«

Om at lade sig inspirere i det fremmede

(Første Kongebog kap. 10 vers 1-13)

¹ I landet Saba hørte dronningen, hvor klog Salomon var, og derfor besluttede hun at tage til Jerusalem for at teste ham med svære spørgsmål. ² Hun ankom med en stor karavane, der havde masser af krydderier, guld og ædelsten med. Hun og Salomon talte om alt mellem himmel og jord. ³ Salomon svarede på hendes spørgsmål, og der var intet, der var for svært for ham at svare på. ⁴ Dronningen af Saba var imponeret over, hvor klog Salomon var, og hvor smukt et palads han havde bygget. ⁵ Og da hun så den mad, han spiste, hvordan hans hoffolk opførte sig, hvordan hans tjenere vartede hende op, hvor fint klædt tjenerne og mundskænkene var, og hvor gavmilde offergaver han bragte i templet, blev hun helt overvældet.

⁶ »Rygtet om, hvor klog du er, taler tydeligvis sandt,« sagde hun. ⁷ »Jeg troede ikke på det, før jeg kom og så det med mine egne øjne, men jeg havde ikke engang hørt om halvdelen af det! Du overgår dit rygte. ⁸ Hvor er dine tjenere og dine hoffolk heldige, at de kan være tæt på dig og høre dine kloge ord. ⁹ Jeg takker Gud, fordi han har sat dig på tronen. Det må være, fordi han elsker israelitterne så meget, at han har givet folket sådan en retfærdig konge som dig.«

¹⁰ Og hun gav ham fire tons guld, masser af ædelsten og flere krydderier, end man nogensinde siden har set i Israel.

¹¹⁻¹³ Kong Salomon gav dronningen af Saba masser af gaver med hjem; hun fik, hvad hun pegede på og rejste hjem sammen med hele sin karavane.

Da Hiram's folk kom hjem fra Ofir med det guld, de skulle hente, var skibene også lastet med fint træ og ædelsten. Salomon brugte træet til rækværk til templet og paladset og til citarer og harper til sangerne i templet. Aldrig havde man set så meget fint træ i Israel.

Formane til venlighed

(Hebræerbrevet kap. 13 vers 1-3)

¹ Bliv ved med at elske hinanden. ² Glem ikke at være gæstfri, for nogen har uden at vide det haft engle på besøg, da de bød fremmede indenfor. ³ Tænk på dem, der sidder i fængsel, som om I selv sad i fængsel sammen med dem, og på dem, der bliver tortureret, som var det jer selv.

Om krigens rædsler

(Klagesangene kap. 5 vers 1-15)

¹ Gud, husk, hvordan det er gået os.

Se dog, se vores skam.

² Vores land blev givet til fremmede,
vores huse til udlændinge.

³ Vi har mistet vores fædre,
vores mødre er stakkels enker.

⁴ Vi må købe os til drikkevand,
vores brænde skal vi betale for.

⁵ Vores forfølgere ånder os i nakken,
vi er udmattede og urolige.
⁶ Vi rakte hånden ud mod Egypten
og mod Assyrien for at få brød at spise.
⁷ Vores forfædre handlede forkert og er borte,
men vi må udstå deres straf.
⁸ Slaver hersker over os,
ingen køber os fri.
⁹ Det er livsfarligt for os at hente mad,
i vildmarken venter våbnene på os.
¹⁰ Vores hud er sortsveden som en brændeovn,
der brænder med sultens glødende flammer.
¹¹ Kvinder blev voldtaget på Zionbjerget,
i byerne i Juda.
¹² Stormændene blev hængt op i armene,
ingen viste lederne respekt.
¹³ De unge mænd blev sat til hestearbejde,
drene knækkede sammen under brændet, de skulle bære.
¹⁴ Der sidder ikke længere gamle mænd og snakker i porten,
de unge spiller ikke længere musik.
¹⁵ Glæden er forsvundet fra vores hjerter,
vores muntre dans er forvandlet til sorg.

Om at hjælpe

(Lukasevangeliet kap. 10 vers 25-35)

²⁵ En mand rejste sig op. Han var skriftklog og ekspert i Guds lov, og han ville udfordre Jesus. »Rabbi, hvad skal jeg gøre for at få det evige liv?« spurgte han. ²⁶ »Hvad står der om det i loven?« sagde Jesus. »Hvordan mener du, den skal forstås?«
²⁷ »Du skal elske Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl, med hele din styrke og hele din forstand, og du skal elske andre på samme måde, som du elsker dig selv,« svarede manden. ²⁸ »Det er helt rigtigt,« sagde Jesus. »Gør det, og så vil du få det evige liv.« ²⁹ Men manden ville retfærdiggøre sig og blev ved: »Jamen man kan da ikke elske alle andre. Hvad menes der med andre?« spurgte han.
³⁰ Jesus fortalte en historie: »Der var engang en mand, der var på vej fra Jerusalem til Jeriko, da han blev overfaldet af røvere. De rev tøjet af ham, gennembankede ham og efterlod ham halvdød ved vejen. ³¹ Tilfældigvis kom der en præst forbi. Han så ham godt, men gik i en stor bue udenom. ³² Det samme gjorde en tempeltjener lidt senere. Da han så ham, gik han også udenom. ³³ Men så kom der en af vores fjender, en mand fra Samaria, der var ude at rejse. Da han så den halvdøde mand, fik

han ondt af ham. ³⁴ Han gik hen til ham, rensede hans sår med olie og vin og forbandt ham. Så løftede han manden op på sit eget æsel og gik selv ved siden af, til de kom til en kro, hvor han tog sig af ham. ³⁵ Næste morgen betalte han kroværten to denarer. ›Tag dig godt af ham,‹ sagde samaritaneren. ›Hvis det bliver dyrere, skal jeg nok betale resten på tilbagevejen.‹

Du er, hvad du gør

(Matthæusevangeliet kap. 25 vers 34-40)

³⁴ Og så vil jeg sige til dem, der står til højre: ›Kom! Min far har velsignet jer, og nu får I adgang til hans kongerige, der har stået klar til jer, siden alting blev skabt. ³⁵ For I gav mig mad, da jeg var sulten, I gav mig vand, da jeg var tørstig, og I lukkede mig ind, da jeg var fremmed. ³⁶ I gav mig tøj på, da jeg var nøgen, I tog jer af mig, da jeg var syg, og I besøgte mig, da jeg sad i fængsel.‹ ³⁷ Så vil de svare: ›Hvornår har vi da givet dig mad eller vand, når du var sulten eller tørstig, Herre? ³⁸ Hvornår har vi lukket dig ind, da du kom som en fremmed, og hvornår har vi givet dig tøj på? ³⁹ Hvornår har vi besøgt dig, mens du var syg eller i fængsel?‹ ⁴⁰ Og så vil jeg sige: ›Det, I har gjort for den mindste af mine brødre og søstre, det har I også gjort for mig.‹